

'Η Συναυλία τῆς «Κρατικῆς»

ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΡΙΔΗΣ
ΒΛΑΝΤ. ΑΣΚΕΝΑΖΥ

ΔΥΟ ἔργα σύγχρονα παρουσίασε ἡ Κρατικὴ Ὀρχήστρα Ἀθηνῶν τὴν Δευτέρα, στὴν προτελευταία συναυλία τῆς γιὰ τὴν θερινὴν περίοδο: «Σερενάτα» τοῦ Θ. Καρυωτάκη καὶ τὴν «Πέμπτη Συμφωνία» τοῦ Προκόφιου. Στὸ πρῶτο, ξαναδρῆκαμε μὲ μεγάλη μας χαρὰ τὸν συνθέτη τῶν εὐτυχισμένων δημιουργικῶν στιγμῶν. Ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσόντα: σπινθηροβόλο πνεῦμα, πυκνότης γραφῆς, συνοπτικὴ ἐκθεσις νοημάτων, ἑλλειψις ἀσκόπης μακρηγορίας, λαμπρὴ ἐνορχήστρωση. Ἀληθινά, ἡ «Σερενάτα» πρέπει νὰ γράφτηκε σὲ ὥρᾳ μεγάλης εὐφορίας. Ἀπὸ ἀπόψεως ἐκτελέσεως τὸ ἔργο στάθηκε τυχερό: ἡ ΚΟΑ μπορεῖ νὰ μὴν ἀποτελῇ τὸ ἰδανικώτερο ὄργανο γιὰ τὴν παρουσίασι μιᾶς συνθέσεως, ἡ ἀγάπη ὅμως, καὶ ἡ προσεκτικὴ μελέτη τοῦ μαέστρου Ἀνδρέα Παρίδη, ἀντιστάθμισε κατὰ μέγιστον μέρος τὰ ἀδύνατα σημεῖα καὶ τὶς ἐλλείψεις τῆς ὀρχήστρας. Δὲν μπορούμε δυστυχῶς, νὰ πούμε, πὼς τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὴν Συμφωνία Προκόφιου. Ὑπῆρχαν βέβαια καὶ ἐκεῖ πολλές ὡραίες ἐρμηνευτικὲς στιγμές — ἰδιαίτερα στὸ ὡραίας ποιότητος τραγούδι τῶν ἐγγύρδων, στὸ τρίτο μέρος — γενικὰ ὅμως, εἶναι ἀμφίβολο ἂν ὁ κ. Παρίδης ἐπέτυχε νὰ ξεπεράσῃ τὶς τεχνικὲς δυσκολίες τοῦ ἔργου καὶ νὰ δώσῃ μιὰ τέλεια συγκροτημένη καὶ παραδεκτὴ ἐρμηνεία.

Ἀντιθέτως, στὴν συνοδεία τοῦ πιανίστα Βλαντημίρ Ἀσκενάζυ στὸ «Κοντσέρτο» τοῦ Σούμαν ὑπῆρξε ἀληθινὰ ἰδανικός. Ἐλεγε κανεὶς πὼς μὲ ἀόρατες κεραίες συνελάμβανε τὶς προθέσεις τοῦ σολίστα μάντευε τὴν σκέψιν τοῦ, σὰν νὰ εἶχε κάνει δεκάδες πρόδες μαζί (καὶ ὄχι μία καὶ μόνη, τὴν Δευτέρα τὸ πρῶτ!).

Βέβαια οἱ δυνατότητες τῆς ΚΟΑ ἀπὸ ἀπόψεως ποιότητος ἤχου, δὲν εἶναι τέτοιες πού νὰ «ἐμπνεύσουν» ἐν σολίστα γιὰ νὰ «δημιουργήσῃ». Καὶ πρὸ παντός, ὁ ἀνρικότος χώρος διόλου δὲν βοηθεῖ στὴν δημιουργία ἀτμόσφαιρας. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν θὰ ἦταν δίκαιον νὰ κοίνη κανεὶς τὸν Ἀσκενάζυ μὲ τὸ μέτρο τῆς λ.χ. ἀνεπανάληπτης τελειότητος πού μᾶς εἶχε προσφέρει ὁ Γκεοργκίου, τὸν περασμένο χειμῶνα στὸ «Κοτόπουλη», στὸ ἴδιο κοντσέρτο. Τὸ βέβαιο πάντως εἶναι πὼς ἡ ἐρμηνεία τοῦ Ἀσκενάζυ ἔδειχνε πὼς ὁ καλὴ τέχνης πού εἶχαμε μπροστὰ μας ἔχει τὶς μεγάλες ἀρετὲς τοῦ πιανίστα κλάσεως.

Στὸ α' μέρος ὁ Ρώσος πιανίστας, εἶπε περιορίσει τὸ ρομαντικὸ στοιχεῖο τῆς συνθέσεως εἶχε κάπως «στεγνώσει» τὶς καταλήξεις τῶν φράσεων μὲ ἐξαιρέσει τὴν θαυμαστὴς μουσικότητος καὶ τεχνικῆς «Καντέντζα». Σὲ τέμπο γρηγορώτερο τοῦ συνήθους πήρε τὸ 6' μέρος τοῦ Κοντσέρτου, προγματῶνόντας ἐδῶ μιὰν ἐντελῶς προσωπικὴν ἐρμηνεία. Τὸ τρίτο μέρος, τέλος, ἦταν ὅ,τι ὡραιότερό θὰ μπορούσαμε νὰ περιμένουμε: ὁ βαθὺς ἀνδρικός ρομαντισμὸς τοῦ Ἀσκενάζυ σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν δεξι-τεχνικὴ τοῦ λαμπρότητά, γάοισαν στὸ ἑλληνικὸ κοινὸ αὐτὸ πού ὀνομάζουμε «ὕψηλὴ ἐρμηνευτικὴ ἐμπειρία», ἀποδεικνύοντάς τὸν καλλιτέχνη, γιὰ μιὰν ἀκόμη φορά, ἓνα ἀπ' τοὺς μεγάλους πιανίστες τῆς ἐποῆς μας.

ΛΙΑΝΑ ΡΟΥΣΣΙΑΝΟΥ
— ΠΙΠΕΡΑΚΗ